

IGEN ÉS NEM**Alapige: Lukács 19,37-40. 45-48.**

1. BETELJESÉDÉS | Nekünk furcsa, de a bevonuló Jézust ünneplők között senki sem akadt fenn azon, hogy az ünnepelt nem egy harci lovon, hanem csak egy számárcsikó hátán vonult be a városba. Ennek oka az Ószövetség egyik prófétájának, Zakariásnak a szavaiban keresendő, aki évszázadokkal Jézus születése előtt ezt írta: *Teljes szívvel örülj, Sion leánya! Ujjongj Jeruzsálem népe, örvendezve kiálts! Nézd, Királyod jön hozzád! Győztes Királyod jön, az Igazságos. Mégis alázatos és szelíd, számárháton ül, nem lovon. Szamárcsikón jön, teherhordó állat csikóján. ... Királyod békességet hirdet a nemzeteknek, uralma tengertől tengerig ér...* Zak. 9,9.10b. (EFO)

A számárcsikó, mint bevonulásának eszköze, tehát tudatos választása volt Jézusnak, mert általa egy évszázados Messiással kapcsolatos prófécia vált valósággá. Az ünneplő tömeg, aki ismerte ezt a jövendölést, aki, mint falat kenyeret várta a Messiás megjelenését, aki változást hozhat a reménytelenségben, ennek örvendezik.

Mikor pedig már közeledett az Olajfák hegyének lejtőjéhez, a tanítványok egész sokasága örvendezve fennhangon dicsérni kezdte Istent mindazokért a csodákért, amelyeket láttak – olvassuk Lukács híradását. Az evangélista szavai azt sejtetik, hogy a Jézust fogadók ismerték Jézust, nem most találkoznak vele először, hanem követhették őt. Nemcsak a látvány, a számárcsikón való bevonulás miatt hisznek a prófécia beteljesülésében, hanem mert látták a csodákat, amiket tett, és ezzel tanúi voltak Jézus messiási hatalmának. A hatalomnak, amivel betegeket gyógyított, amivel lecsendesítette a tengert, és amivel halottakat támasztott fel; és hallották tanításait, amik szintén telve voltak különös erővel és hatalommal. Ezért idézik a minden húsvétkor énekelt, a messiás eljöveteleért könyörgő, 118. zsoltár aktuális versét: *Áldott, aki az Úr nevében jön!* 118,26.

2. BETELJESÉDÉS? | De nem mindenki ünnepelt, ahogyan olvassuk: *A sokaságból néhány farizeus ezt mondta neki: Mester, utasítsd rendre a tanítványaidat!* A farizeusok is pontosan értik azt, ami történik, és ezért háborognak. Értik, hogy Jézus bevonulása mire utal, de másként értelmezik az egész helyzetet, mint a sokaság. A vallási felsőbbrendűség emelvényéről tekintenek az egészre, és erről a lenéző magaslatról beszélnek le Jézusnak. Erőtéljesen figyelmeztetik, hogy bűnt követ el azzal, amit tesz, mert megsérti az általuk vallott vallási normákat. A farizeusok sze-

rint Jézus csaló, itt pedig nem egy évszázados prófécia teljesedik, hanem valaki csupán rájátszik erre a prófeciára, hogy felforgassa a zsidó húsvét, a pészah szent ünnepét.

3. AMIKOR A KÖVEK KIÁLTANAK | De ő így felelt meg nekik: „Azt mondom nektek: ha ők elhallgatnak, akkor a kövek fognak kiáltani!” Jézus szavai azt jelentik, hogy a Róla szóló örömhírt, az általa hirdetett igazságot, nem lehet elhallgattatni. Szavai arra emlékeztetnek bennünket – és erre utal az itt található 'kiáltani fognak' görög megfelelője is, ami azt jelenti: 'kommunikálni valami fontos üzenetet' –, hogy Jézusról nem lehet másként hitelesen beszélni, mint szenvedéllyel. Mert van-e fontosabb üzenetünk annál, hogy Jézus, a Szabadító? Ezt pedig nem hallgathatjuk el a világ előtt, még akkor sem, ha egyre erősebben akarnak bennünket elhallgattatni e világ képmutató farizeusai!

De az evangélium hirdetése nem azt jelenti, hogy lenyomjuk mások torkán a hit igazságait, hogy erőszakkal és kényszerítéssel a magunk oldalára állítunk embereket. A világnak nem több farizeusra van szüksége, akik önelégült és gőgös felsőbbrendűséggel ítélik el a világ bűneit. Mert ha Jézus azt mondta: **nem azért jöttem, hogy elítéljem a világot, hanem azért, hogy megmentsem** ^{Jn. 12,47b.}, akkor nekünk sem az ítéletet, hanem a kegyelmet kell képviselnünk a világban. Annak üzenetét kell hirdetnünk, Aki ezt mondta: **nem kívánom a bűnös ember halálát, hanem azt, hogy a bűnös megtérjen útjáról, és éljen.** ^{Ez. 33,11.} Ezt kell szenvedélyesen, de szelíd szeretettel elmondanunk a körülöttünk élőknek. Rájuk bízva annak elfogadását, és tiszteletben tartva azt, hogy az élete felől mindenki maga dönt, és döntéseink következményeit is mindenkinek magának kell viselnie. Ezért egyikünk sem kényszeríthet másokat arra, hogy magukévá tegyék Isten igazságát, de ettől még ez az a valóság, amit nem lehet elhallgatni!

Többet érnek-e a kövek Nálad? Vagyis: tudsz-e szenvedéllyel beszélni arról, aki megmentett téged?

4. AMIKOR BORULNAK AZ ASZTALOK | Jézus első útja hová máshová vezethetett volna, mint a templomba. Jeruzsálem városának, Isten népének lelki központjába, szívébe. Azért ment oda, mert pontosan tudta azt, hogy mit fog ott találni! A legerőteljesebben János írta le az ott történeteket! Nála ezt olvassuk: **A templomban találta a marhák, juhok és galambok árusait meg az ott ülő pénzváltókat. Kötélből korbácsot csinált, és kiűzte mindet a templomból a marhákkal és a juhokkal**

együtt. A pénzváltók pénzét kiszórta, az asztalokat felborította, a galambárusoknak pedig ezt mondta: Vigyétek ezeket innen, ne csináljatok piacteret az én Atyám házából! Jn. 2,14-16. Lukács pedig ezzel indokolta Jézus tettét: **Meg van írva: „Az én házam imádság háza lesz”, ti pedig rablók barlangjává tettétek.**

Ez a történet szintén az igazság hirdetéséről szól, csak annak másik módját mutatja be. Azt, amikor már nem elég a szelíd szeretet, hanem már isteni felhatalmazással és tekintéllyel borítani kell az asztalokat! Ha nem is szó szerint, hanem csak úgy, hogy egy ember bátran feláll és kimondja Isten véleményét!

Nagypénteken megnézünk majd egy filmet, ami egy evangélikus lelkésről szól, Richard Wurmbrandról, aki ezt tette. A film elején van egy jelenet, amikor a román kommunisták egy konferenciát hirdetnek, aminek védőszenktjéül Sztálin választják, és amire minden rabbit, papot és lelkészt meghívnak, aminek nem titkolt célja az, hogy megtörjék a felekezetek ellenállását, és meggyőzzék őket és rajtuk keresztül az ország lakosait, hogy a hatalomra jutott kommunisták nem ellenségei az egyházaknak. A kongresszuson sorban mentek a fel a pódiumra a különféle felekezetek képviselői, és miközben a kommunizmus eszméit dicsőítették, hűséget fogadtak nekik. Wurmbrand szót kért, és belekiáltotta a döbbsent csendbe: *Drága Barátaim! Azért gyűltünk ma itt össze, hogy mint Isten szent papsága, Krisztus nevét dicsőítsük, ne a pártét. A kommunizmus vértanúkká tette a mi testvéreinket. Hogyan dicsőíthetnénk azt? A mi kötelességünk nem az, hogy a földi hatalmat szolgáljuk, amely jön, és megy. A mi kötelességünk, hogy a mindenható, teremtő Isten és megmentőnk, Krisztus nevét dicsőítsük, aki meghalt értünk a kereszten.* – Ezt jelenti az, hogy néha fel kell borítani az asztalt! Wurmbrand nem volt erőszakos, nem fogott fegyvert, hogy elpusztítson másokat. Csak felállt és kimondott egy nagy-nagy igazságot: *A mi kötelességünk nem az, hogy a földi hatalmat szolgáljuk, amely jön, és megy. A mi kötelességünk, hogy a mindenható, teremtő Isten és megmentőnk, Krisztus nevét dicsőítsük, aki meghalt értünk a kereszten.*

Jézus is pontosan ezt tette a templomban! Isteni tekintéllyel, szóval és tettel, mondott nemet kora bevett és hamis gyakorlatára, ami bemocskolta a szent helyet, amikor piactérré tette az imádság helyét. Jézus nemcsak felmérte a terepet, majd sutyiban félrevonult a tanítványaival, hogy suttogva egy szoba jótékony félhomályában, zárt körben elmondja a véleményét. Nem bújt el egy Facebook poszt mögé, nem egy zártcsoportban, nem ellentmondásmentes véleménybuborékban mondta

el a nagy igazságot, mint modernkori fotelhuszárok. Ő bement a templomba, kor-
bácsot ragadott, **elkezdte kiűzni az árusokat**, és közben életét sem féltve, bátran ki-
mondta az igazságot: „**Az én házam imádság háza lesz**”, ti **pedig rablók barlang-
jává tettétek**.

5. LAPÍTÁS VAGY KIÁLLÁS? | Szeretjük hallgatni a szelíd és alázatos Jézusról
szóló bibliai részeket, de felkavarnak bennünket azok a történetek, amikor tekin-
téllyel szól és cselekszik.

Miért? Mondjuk ki őszintén, hogy azért zavar bennünket a konfliktusokat felvál-
laló Jézus, mert mi inkább lapítani szeretünk, mintsem felállni és megtörni a bé-
kességet, még ha az hazugságokra is épül. Félelmetes, hogy mennyi ilyen hazug-
ságra épülnek fel a mi kis békéink a családban, a munkahelyünkön, a társadalom-
ban, a világban! S egészen addig őrizgetjük a magunk látszat békéit, amíg valaki
bele nem pusztul abban, vagy amíg a hazugságaink szét nem feszítik azt, amit any-
nyira őrizgettünk.

S vajon mi keresztények különbek vagyunk? Nem. Mi is beleállunk a világ hülye
játzmáiba ahelyett, hogy megtanulnánk Jézustól, hogy az igazságot hol így, hol
pedig úgy kell képviselnünk. Hol úgy, hogy csendesen és szelíd szeretettel igent
mondunk a bűnös emberekre; hol pedig bátran és határozottan nemet mondunk a
hazugságra, ami elcsábít és elhítet sok millió embert.

Jézus azt parancsolta azoknak, akiket kiválasztott: **Kövess engem**, ami azt is jelenti:
Utánozz! Készek vagyunk erre, Testvéreim? Vagy csak bohóckodjuk azt, hogy Krisz-
tushoz tartozunk?